

har nu taget Idioterne med; men det ærede Medlem rørte selv ved den Vansteligbed der er ved at gaa til noget Saadant, idet han ikke havde turdet medtage aandsvage Børn. Der er naturligvis en Forskjel paa de Tilfælde. Hvor der er Tale om de døvstumme eller blinde Børn, der er en nøiagtig Afgjørelse altid mulig, men saa snart vi kommer til Idioterne, til Forskjellen mellem Idiotiske og Aandsvage, staar man overfor et mere flydende Grundlag, og derfor tror jeg, at det er vanskeligt at give Bestemmelser af den Art, at man uden videre skal lade de Udgifter gaa over paa Statskassen. Den ærede Forslagsstiller vil let se, at det vil have til Folge, at man gjør saa Mange som muligt — hvis man vil tage et smaaligt kommunalt Standpunkt i Betragtning, og det gjør jo den ærede Forslagsstiller — saa mange som muligt til Idioter, fører saa Mange som muligt ind i den Klasse for at faae dem over til Statsforjøgelsen, selv om de ikke egentlig i streng Forstand kunne karakteriseres saaledes; saa jeg tror det er et Spørgsmaal, om det vil være rigtigt at gaa dertil. Den næste Forandring, det ærede Medlem har gjort, er i § 62, hvor Loven af 20de April 1888 er kommen ind, ganske simpelt og naturligt, fordi man, siden Lovforslaget idst er behandlet, har faaet Regler herved for Behandling af de epidemiske Sygdomme i de forskjellige Tilfælde baade i Almindelighed og i de Tilfælde, hvor de ere indbragte ad Søvveien. Jeg tror, det vil være syldestgjørende, hvad det ærede Medlem her har foreslaaet. Jeg skal tillade mig den Bemærkning, at jeg ikke er ganske sikker paa — men jeg har ikke kunnet undersøge det endnu, og det er jo heller ikke nødvendigt, at have Undersøgelsen færdig i dette Dieblst — om ikke afskillige Bestemmelser i denne og andre Paragrafer overhovedet kunne spares i dette Lovforslag, fordi vi have faaet særlige Love om disse Forhold siden den Tid; men det kunne vi jo komme til nærmere at undersøge; jeg tager blot et lille Forbehold i denne Retning; jeg har, som sagt, tidligere været været ganske enig i det foreliggende Lovforslag. Jeg har nu nævnet de Forandringer, den ærede Forslagsstiller har foretaget, de ere ikke mange, og om jeg end maa erklære mig foreløbig imod nogle af disse, maa det dog siges, at jeg i det Hele taget haaber at kunne slutte mig til Lovforslaget. Jeg vilde have sat Pris paa, at have kunnet skænke det en mere forretningsmæssig Undersøgelse paa den Maade, man i Ministeriet forbereder et Lovforslag, inden det var gaaet til Behandling, men jeg paakjønner, at det ærede Medlem i den Grad, som han dog

har, har fulgt det tidligere Regjeringsforslag.

Nyholm: Naar den ærede Minister opstafede det Spørgsmaal til at begynde med, om det i det Hele taget var rigtigt, at Forslagsstilleren er fremkommen med dette Forslag, saa forekommer det mig, at det Spørgsmaal er let at besvare. Det forekommer mig, at den høitærede Minister lettest maa kunne besvare det, idet han paa en Maade erklærede, at det var Regjeringens Forslag, der her er forelagt, og at det er et Forslag, hvormed Regjeringen har sympathiseret. Men naar Regjeringen har sympathiseret saa stærkt med dette Forslag, forstaar jeg ikke, hvorfor Forslaget ikke skulde kunne fremkomme ad privat Veie, naar Regjeringen ikke selv kommer med det, naar det er et Forslag af saa indgribende Natur som dette. Jeg vil meget takke den ærede Forslagsstiller, fordi han har forsøgt, hvad enten det nu er Regjeringens tidligere Forslag eller hans eget, derigjennem at løse en Opgave, som er af den allerstørste Betydning for hele Samfundet, og som særlig, vil jeg sige, har størst Betydning for Fattigbestyrrelserne, der nu om Stunder, naar de skulle finde ud af en eller anden vanskelig Fattigsag, ere nær ved at drukne i Blakater, ministerielle Resolitioner, Rancelliskrivelser og Love for at finde ud af det. Det forekommer mig derfor at være paa høie Tid at faae en Opgave løst, som i saa mange Aar har været fordret løst med stærk Røst fra hele Landet. Jeg takker derfor den ærede Forslagsstiller for, at han indbringer Lovforslaget.

Naar jeg har bedt om Ordet for at udtale mig om nogle Punkter i Forslaget, er det ikke for at imødegaa det ærede Medlems Forslag, som jeg fuldt ud sympathiserer med, skjøndt der er flere Punkter, jeg ikke kan være enig i; men jeg er dog bleven mere enig med den ærede Forslagsstiller siden jeg har hørt hans Udtalelser, idet han udtalte, at han paa flere Steder kunde gaa i den Retning, hvor jeg ønsker, at Lovforslaget skulde ændres. Naar man skal lave et Fattiglovsforslag, maa man vistnok gjøre sig det Spørgsmaal klart: Hvem skal nyde, hvem skal nyde, hvor er Forjøgelsesstedet, og paa hvilken Maade skal det ske? Jeg tror, det er de tre Hovedspørgsmaal, man maa gjøre sig. Jeg kan ikke se rettere, end at Forslaget i § 30 har løst en Hovedopgave meget godt, nemlig den Hovedopgave, som maa være under en ny Fattiglov, at komme til at skjelne ret mellem værdige og uværdige Trængende. Det er den store og tillige vanskelige Hovedopgave, og den, som